

Stefan Berger *instamatic*

24 mars – 21 april 2007
arr Härnösands kommun
Härnösands Konsthall

På bokhandelsdiskarna är det numera gott om biografier, främst barndomsskildringar. Vi läser och känner igen. Det glömda får nya beskrivningar och upplagorna säljs slut.

Om nu någon, som Stefan Berger, gör något liknande fast med bild, blir det inte samma reaktioner. Märkligt! Det är naturligtvis självklart att bildkonstnärer kan bearbeta sina minnen likaväl som författare, men vi ser kanske bara "tavlor", där det egentligen är en livskamp och ett sökande.

Om vi för en stund bortser från att Stefan Bergers barndomsskildring hänger på en konsthall, med alla de konnotationer sådana rum ger, kan vi rent av få se våra egna barndomsminnen upplysta. Inte är det de allra lyckligaste stunderna han visar oss. En smygande känsla av rädsla, övergrepp och undergivenhet stiger fram. Brodern t ex, som är så stor att han närmast hör till de vuxna, lägger sin skugga över den lille pojakens dagar, men avslöjar säkert samtidigt några av de hemligheter, som hela den stora världen då tycktes vara fylld av.

Som för författare är det för konstnärer, själva sökandet är viktigt, själva framkallningsprocessen, det som får dem att förstå det de trodde var glömt.

Bilderna gjordes en gång utifrån mammans instamaticbilder och för speciella rum i hemortens stora fabrik. (Läs om det i Stefans "förord"). Som vi nu ser dem, får bilderna nya sammanhang. De kan bli broar in till vår egen barndom.

Torgny Åström
2007-03-28